

The Perfect One Tattoo

The Perfect One Tattoo

Maartje van Houwelingen

Schrijver: Maartje van Houwelingen

Coverontwerp: Jip Cremers

ISBN: 9789464059410

© Maartje van Houwelingen, Young Boss Publishers 2020

De gehavende man die op hen af kwam gestrompeld, bloedde uit een lange maar ondiepe snee op zijn hoofd. Toen hij hen zag, probeerde hij naar hen toe te rennen en te schreeuwen tegelijk. Het enige dat tussen hem en zijn mogelijke redders in stond, was zijn eigen vermoeidheid. Hij hield het rennen en schreeuwen niet tegelijkertijd vol en viel voorover. Cathalientje slaakte een geschrokken kreetje en Tiel fronste zijn voorhoofd nog verder dan normaal. "Is dat niet..." fluisterde Cathalientje. "Ja," antwoordde Tiel. "Maar wat is er in 's hemelsnaam misgegaan?"

Hoofdstuk 1

Daar aan het kiezelstrand in Nice, met rechts en links van haar de baai die zich in twee landtongen boog, met achter haar de boulevard, met daarachter het grote plein en daar weer achter de rest van de stad, daar keek Yulie naar de zee. Hoe zij golven naar het strand duwde, die gemaakt waren van ander water dan thuis, aan de Nederlandse kust. Het begon al te schemeren, de lucht werd al paars en roze en oranje en donkerblauw tegelijk, op de landtongen in de verte zag je al lichtjes in huizen en gebouwen aanspringen.

Hoogste tijd om te eten en naar haar hotelkamer te gaan.

Het avondeten hield ze vandaag beperkt: een snelle vette hap bij de plaatselijke McDonald's, meer dan dat zat er even niet in, zelfs niet nu ze eindelijk weg van huis was, eindelijk op reis, eindelijk de wijde wereld in. Vanochtend hadden haar ouders en vrienden haar uitgezwaard; nu stond ze helemaal alleen in het stadspark in Nice. Ze had grote plannen: ze ging haar droomplaatsen bezoeken, de wereldreis maken die ze al sinds haar 6^e verjaardag had gepland en voorbereid, ze ging cultuur proeven, vrienden maken, lol trappen en ervaringen opdoen die haar voor de rest van haar leven zouden tekenen.

Ze zuchtte even.

Als alles goed ging, zou ze over anderhalf jaar weer in Nederland zijn, precies op tijd om zich in te schrijven voor een universiteit. Vanaf dan zou ze weer een normaal leven gaan leiden. Maar nu, nu was het tijd om haar dromen waar te maken. De reis was overigens niet puur en alleen een vakantie: Yulie hoopte dat het ook de oplossing voor haar probleem zou zijn. Ze had namelijk een angst, een diepgewortelde fobie waar ze tot op heden niet overheen had kunnen groeien. Samen met haar ouders had ze besloten deze reis onder een voorwaarde te maken: ze zou het alleen doen, met zo min mogelijk contact met haar familie en vrienden thuis.

Er was namelijk maar een ding in de hele wereld waar Yulie Korten bang voor was: alleen zijn. Ze vreesde dat ze ooit alleen achter zou blijven, dat ze dan alles in haar eentje zou moeten doorstaan, zonder mensen die haar konden ondersteunen of helpen. Yulie hoopte dat ze door deze reis meer overtuigd zou raken van haar eigen kracht, van haar zelfredzaamheid. Dat nam de angst om alleen te zijn niet weg, maar het zou Yulie wel

geruststellen, omdat ze dan zou weten dat ze haar problemen kon oplossen – ook al was ze alleen.

Yulie had daarom een beetje een dubbel gevoel: ze was enthousiast om eindelijk de reizen te maken waar ze al zo lang naar uitgekeken had, maar ze voelde zich ook eenzaam en ze wist dat die eenzaamheid niet zomaar weg zou gaan.

Ze sloeg de dekens van haar bed open en ging liggen, om na deze lange dag eindelijk van een goede nachtrust te genieten. Tenminste, dat dacht ze.

Met een schok werd ze wakker. Er klopte iets niet. Normaal werd ze nooit wakker 's nachts. Nooit, zelfs niet als ze op reis was. Ze zuchtte een keer en ging verliggen. Yulie viel alweer bijna in slaap, toen ze iemand hoorde rondlopen. Onmiddellijk waren haar ogen wijd opengesperd en haar oren gespitst. De voetstappen die ze net hoorde kwamen niet van de gang. *Er was iemand in haar kamer.* Haar brein begon als een razende allerlei horrorscenario's te bedenken. Wat als hij haar ging beroven? Wat als ze straks al haar geld en gegevens kwijt was? Wat als hij haar iets aandeed? Wat als ze vermoord werd? Haar hart bonkte in haar keel en ze kneep van angst haar dekbed fijn. Opeens sprong er iets groots en zwaars bovenop haar. Yulie gilte harder dan ze ooit gegild had. Iemand sloeg een hand voor haar mond. Yulie beet in een reflex in de hand, maar de persoon had handschoenen aan. Volledig in paniek probeerde Yulie zich vrij te worstelen, maar ze zat gevangen onder de dekens en ook nog eens in de greep van haar inbreker.

"Stil maar. Rustig aan," zei een mannenstem.

Ze schopte, sloeg en beet, maar het haalde niets uit. De man bleef haar vasthouden. Voor Yulies gevoel leek het uren te duren tot ze te uitgeput was om nog tegen te sribbelen. Haar digitale wekker gaf aan dat er maar 4 minuten waren verstreken. Plotseling voelde ze iets prikken in haar nek. Twee seconden later was ze te versuft om er nog over te kunnen nadenken en daarna verloor ze het bewustzijn.

Toen ze weer wakker werd, zat ze op een stoel, in het volle licht van de badkamerlampen en de extra lampjes van de spiegel. Yulie wilde opstaan, maar ze ontdekte dat ze met haar bovenlijf, voeten, armen en benen aan de stoel vastgebonden zat.

"Help!" schreeuwde ze.

Misschien was ze er goed vanaf gekomen. Misschien had de inbreker haar waardevolle spullen meegenomen en haar verder niks aangedaan.

Misschien was het al wel ochtend, dan kon de schoonmaakploeg haar losmaken en kon het hotel haar helpen om alles aan de politie uit te leggen. Maar al dat 'misschien' leek te mooi om waar te zijn.

"Ah, je bent weer bij."

De man kwam het badkamertje binnen. Hij was helemaal in het zwart: een wijde broek, een veel te grote trui, een jas, een muts tot over zijn wenkbrauwen en een sjaal die tot over zijn neus opgetrokken was zodat alleen zijn ogen zichtbaar waren. Bovendien had hij zwarte sneakers en een zwarte merkloze rugtas bij zich. Yulie piste bijna in haar broek. Waarom was ze in de badkamer? Ging hij haar verdrinken? Martelen? Ging hij haar bloed wegspoelen? Wat was hij van plan?

"Wat wil je?" piepte ze.

"Helaas kan ik je geen antwoord geven."

Yulie huilde.

"Ik heb een taak. Als ik die taak niet uitvoer, gaan er dingen heel erg mis. Er zullen dingen gebeuren die jij je niet eens kunt voorstellen. Als ik dit niet had gedaan, zou ik honderden mensen regelrecht de ellende in gestort hebben."

Yulie draaide haar hoofd weg.

"En dat wil ik niet," voegde hij eraan toe.

Help, help! Wat nu? Deze man was een crimineel. Slecht. Eng. Gevaarlijk.

"Ik geloof niet dat je nog iets gaat zeggen, wel?"

Yulie antwoordde niet.

"Dan gaan we over op actie."

De man haalde een aantal spullen uit zijn rugtas en legde ze in het droge wasbakje voor Yulie. Naalden en potjes en allerlei andere vreemde spullen werden netjes op een rijtje gelegd. De man ging op de badrand zitten en draaide Yulie met stoel en al om, zodat ze recht voor hem zat. Vervolgens begon hij de spullen uit de wasbak te halen en in elkaar te zetten. Daarna keek hij Yulie weer aan.

"Dit kan even pijn doen, maar geen zorgen. Het is zo voorbij."

Hij pakte een van de vreemde instrumenten en nam haar hand. Heel zorgvuldig drukte hij de naald in haar vinger. En nog een keer. En nog een keer. Op een gegeven moment was Yulie over haar eerste verbijstering heen en riep:

"Wat ben je aan het dóén? Rot op! Laat me met rust!"

Ze probeerde haar hand weg te trekken. De man zuchtte, stond op en grabbelde een soort ziekenhuisspuitje uit zijn rugtas.

"Ik moet je vragen om dit heel serieus te nemen. En volg alsjeblieft de aanwijzingen die ik achterlaat."

Zonder enige waarschuwing duwde hij het spuitje in haar hals en het volgende moment werd het weer zwart voor Yulies ogen. Ze zakte weg in een nachtmerrie.

Ze stond in een kleine, gezellige kamer met grote ramen waar zonlicht doorheen straalde. Haar ouders waren er ook.

"Hey! Waar komen jullie vandaan?"

Blij sprong Yulie op hen af, maar ze deinsden voor haar terug.

"Wat is er?" vroeg ze verbaasd.

Haar moeder keek vol afkeer en angst op haar neer.

"Je handen, Yulie."

Yulie draaide haar handpalmen naar zich toe en schrok. Haar handen waren compleet bedekt met tattoo's.

"Hoe kan dat?" vroeg Yulie.

Niemand antwoordde. Yulie liep weer naar hen toe, maar haar ouders schreeuwden dat ze niet dichterbij mocht komen. Ze vluchtten bij haar weg, de kamer uit.

Net voordat hij de deur dichttrok, zei haar vader: "Laat ons met rust! We kunnen je niet meer helpen."

Toen sloeg hij de deur hard dicht. Yulie probeerde hem in paniek weer open te krijgen, maar het lukte niet.

"Wacht! Ik kan er niets aan doen! Laat me niet alleen achter! Hallo?"

De ramen waren te dik om kapot te slaan. De deur ging niet open. Yulie gilte en riep om hulp, maar er was niemand. Ze was alleen.

"Help me! Hallo? Ik wil niet alleen zijn! Laat me eruit!"

Ze ademde snel en schokkerig. De muren van de kamer begonnen te verschuiven, steeds verder uit elkaar. De kamer werd steeds groter en zij steeds eenzamer. De deur en de ramen verdwenen.

"Nee! Iemand moet me helpen! Laat me niet alleen!"

Yulie probeerde op de muren te bonken, maar de kamer groeide te snel en ze kon de muur niet bereiken.

"Nee!"

*Ze was helemaal alleen. Achtergelaten en vergeten. Verstoten. Alleen.
"Alleen..." fluisterde Yulie.*

Ze merkte pas dat ze huilde toen er tranen op de grond vielen. Angst spoelde in golven over haar heen. Haar hart ging als een razende tekeer en zoals altijd als ze dit gevoel had, miste haar hart om de zoveel tijd een paar slagen en raakte uit zijn normale ritme.

Alleen, alleen, alleen.

Yulie werd duizelig. Ze wist niet of het door de kamer of door haar eigen ogen kwam, maar opeens zag ze alles wazig en de kamer begon zwart te worden. Yulie knipperde, net op tijd om te zien dat het laatste beetje licht uit de kamer verdween. En zij was nog steeds alleen. Ze begon ongelofelijk te zweten, vooral bij haar handen en ze ademde zo snel dat het licht werd in haar hoofd. Haar mond was kurkdroog. Haar hart klopte nog steeds niet normaal en begon pijn te doen. Haar hele lichaam trilde. Yulie probeerde te gillen, maar ze kon niets uitbrengen van angst. Ze was alleen, niemand kon haar helpen. Ze was kotsmisselijk en zo duizelig dat ze niet meer rechtop kon blijven staan.

Ze was alleen.

De paniekaanval stopte pas toen ze viel en haar hoofd de grond raakte.

Hoofdstuk 2

De wekker ging. Nog maar half wakker zette ze het harde geluid uit en ging rechtop zitten. Het duurde een paar seconden voor ze zich realiseerde wat er allemaal was gebeurd. Ze had gedroomd over een paniekaanval. Was alles een droom geweest? De inbreker, haar ouders... Ja, het moest een droom geweest zijn. Yulie zwaaide haar benen uit bed en haastte zich naar de gang, waar een paar personeelsleden van het hotel aan het poetsen waren. Ze was niet alleen. Gerustgesteld slofte ze op haar blote voeten terug naar de badkamer. Toen pas keek ze naar haar handen. Yulie krijste het uit en zakte wit van schrik tegen de badrand omlaag. Op haar vingertoppen stonden allerlei tekens en vormen getekend.

De inbraak was geen droom geweest.

Het was echt gebeurd.

Yulie begon schreeuwend te huilen en probeerde de symbolen en tekens van haar handen te wassen, maar het ging niet weg. De man had haar vingers en een deel van haar handpalm getatoeëerd. Yulie hees zichzelf omhoog en strompelde de badkamer uit. Ze zocht haar tas, maar die was weg. Een paar minuten later moest ze ook concluderen dat al haar waardevolle en noodzakelijke bezittingen zoals haar telefoon, portemonnee en paspoort weg waren. Uit frustratie smeed ze een kussen door de kamer. Achter haar klonk plotseling het geluid van papier dat verschoven werd. Ze draaide zich om. Onder de deur werd herhaaldelijk een enveloppe heen en weer geschoven. Toen schoof het helemaal onder de deur door. Yulie sprong overeind en rukte de deur open om te kijken wie haar de enveloppe gegeven had, maar er was niemand meer. Op de enveloppe stonden dezelfde woorden als de man eerder al gezegd had: 'Neem dit alsjeblieft serieus. Volg de aanwijzingen.'

Angstig vergrendelde ze de deur. Haar hand met de enveloppe trilde. Wat nu? Aan de ene kant wilde ze graag weten wat er in de enveloppe zat. Aan de andere kant was ze nog geen kwartier wakker en ze had nu al meer dan genoeg vreemds meegemaakt voor vandaag. Sterker nog: voor de rest van de maand.

Haar nieuwsgierigheid won het van haar angst. In de enveloppe zat een handgeschreven brief.

Lieve Yulie,

Ik hoop echt dat je niet van slag bent door de tattoo en door de gebeurtenissen. Ik weet dat je er waarschijnlijk niets van snapt en dat je ook niet weet wat je nu moet doen. Maar geloof me, je zult het gaan begrijpen. Het komt goed. Dit was nodig, hoe zeer ik er ook op tegen ben. We wachten op je.

PS. Leer te navigeren aan de hand van coördinaten.'

"What the..." mompelde Yulie toen ze de brief had gelezen. Dit sloeg helemaal nergens op. Ze ging toch zeker niet doen wat een inbreker haar opdroeg via een briefje? Hij kon de pot op met zijn aanwijzingen.

De baliemedewerkster van het hotel belde de Spaanse politie voor haar en Yulie bleef op hen wachten in de hal van het hotel. Na een halfuur kwamen twee agenten de hal binnen. Gelukkig spraken ze Engels. Yulie begon te vertellen over de inbraak en de tattoo op haar hand. De agent vroeg of hij de tattoo mocht zien. Yulie hield, nog steeds over de flos, haar handen omhoog, maar de agenten reageerden er niet op. Sterker nog, ze begonnen een preek over 'niet grappig' en 'vals alarm'. Verbijsterd draaide Yulie haar handen om. Hoezo vals alarm? Ze zagen de tattoo toch?! Yulie probeerde nog een keer aan hen duidelijk te maken dat ze haar moesten geloven, maar ze beten haar toe dat ze maar terug moest komen als er een echt probleem was. Met stomheid geslagen wankelde Yulie het hotel uit. Het leek wel of de agenten haar tattoo niet eens konden zien! Ze hield de eerste de beste voorbijganger aan en vroeg hem of hij haar tattoo even wilde bekijken. Daarna hield ze haar hand voor zijn gezicht, maar hij duwde haar geïrriteerd aan de kant en reageerde er verder niet op. Nu begon het echt eng te worden. Yulie stapte naar de verkoopster van een toeristenwinkel, maar ook zij zag de tattoo niet, terwijl ze recht naar Yulies hand keek. Yulie probeerde allerlei verschillende mensen. Voorbijgangers, toeristen, stadsbewoners, iedereen die ze kon vinden. Op een gegeven moment was ze zo wanhopig op zoek naar iemand die haar kon vertellen dat ze niét gek geworden was, dat ze als een kip zonder kop de hele straat door rende. Het resultaat was misselijkmakend. Er was niemand die haar tattoo kon zien, behalve zij.

Ten einde raad slenterde ze terug naar haar hotelkamer. Ze kon niet bellen of appen, want haar telefoon was weg. De receptioniste van het hotel vertelde dat Yulie moest betalen om de telefoon van het hotel te gebruiken, maar ze had geen geld, dus dat was ook geen optie. Ze sprak net zolang mensen aan op straat tot ze iemand vond die zijn telefoon aan Yulie uitleende. Ze probeerde alle nummers die ze uit haar hoofd kende en dat bleken er maar twee te zijn: die van haar ouders. Ze wist zeker dat ze de goede telefoonnummers had, maar toch kon ze haar beide ouders niet bereiken. Yulie vloekte, gaf de telefoon terug en sjokte wanhopig terug richting het hotel. Ze moest dit zelf uitzoeken.

Onmiddellijk ontstond er kortsluiting in haar hoofd. *Zelf uitzoeken? In je eentje? Gaat dat voortaan altijd zo? Alleen?* Yulie schudde haar hoofd, alsof ze daarmee haar eigen brein kon kalmeren. Hoe ze ook haar best deed, haar blik gleed steeds terug naar haar handen en de afgrijpselijke tattoo. Ze voelde zich op een vreemde manier aangetast.

Vlak voordat ze het hotel bereikte, tikte iemand op haar schouder.

"Wacht even," klonk het.

Yulie keek om. Achter haar stond een man. Hij had een spijkerbroek aan, met een grote blauwe trui en een zwart colbertje. Hij was heel lang en dun en hij had een enorme bos zwarte krullen. Hij had twee grote, bruine ogen en een brede, constant grijnzende mond met mooie witte tanden. Hij had een grote opvallende donkergroene bril.

"Kan ik u ergens mee helpen?" vroeg Yulie.

"Ik denk dat ik jou eerder kan helpen."

Hij wees naar haar handen.

"Ik kan je tattoo zien."

Yulies mond viel open. Ze wist niet of ze opgelucht moest zijn of bang.

"En, eh..."

Hij liet haar zijn eigen handpalmen zien en alweer viel Yulies mond open, deze keer van afschuw. Zijn handen stonden vol met dezelfde tatoeages als zij had.

"Wil je even praten?" vroeg hij. "Ik heet Steven, trouwens."

Yulie aarzelde. Hij was de enige die tot nu toe haar tattoo kon zien, hij had er bovendien zelf ook een, maar was dat goed of slecht? Kon hij haar helpen of was hij gevaarlijk? Betekende zijn tattoo dat hij ook een slachtoffer was, of juist een handlanger van de inbreker? Yulie bleef naar haar eigen handen staren. Ze wist echt even niet wat ze moest doen.